HLAS 5:Sestava 1 1.10.2016 11:24 Page 1

Občianske noviny **HLAS** Trenčianske Stankovce

05/2016 hlas.stankovce@gmail.com

Moja škola

Pri jubileách sa zvykneme zastaviť, zaspomínať a hodnotiť predošlé prežité obdobie. Šesťdesiat rokov je pekný vek, kedysi to bol už aj vek dôchodkový. Zvláštne je, keď sa tohto veku dožíva škola. Samotná budova je po modernizácii a rekonštrukcii vo veľmi dobrom stave. Zaujímavé je, že sa podarilo zachovať aj pôvodné podlahy - parkety, terazzo na chodbách, mramorové schodiská, čo svedčí o vynikajúcej práci staviteľov. Ale dokazuje to aj vynikajúcu starostlivosť samotných užívateľov.

No škola nie je len budova, ale hlavne sú to učitelia, žiaci, ale aj rodičia. A my všetci máme už s našou školou dlhoročnú skúsenosť. Nepotrebujeme tiež modernizáciu a rekonštrukciu? Myslím tým takú rekonštrukciu, aby sme tie dobré veci zachovali a staré prevádzkou opotrebované nahradili novými.

Zachovajme ale „genius loci" - duch miesta našej školy. Zachovajme hodnoty, ktoré nám vštepovali naši pedagógovia a naši rodičia, lebo to sú tie základy, múry aj podlahy postavené dobrými staviteľmi. Nebojme sa správať čestne, spravodlivo, rešpektovať jeden druhého. Nepodľahnime dnešným trendom používania nekvalitných materiálov, ktoré nevydržia ani do konca záručnej doby. Myslím tým všadeprítomnú reklamu, neustále podvádzanie a nekultúrne správanie.

Nedajme zabudnúť tomu, čo sme sa naučili v našej škole. Verme hodnotám, ktoré sú overené časom a skúsenosťami našich učiteľov a rodičov.

Vendelín Sedláček

Spomienky na začiatky

Každý z nás má spomienky na svoju miestnu školu. Na prvú cestu do lavíc v triede, na prvú učiteľku alebo na učiteľa, na prvú známku, na prvý školský výlet, na najlepších kamarátov a kamarátky alebo na množstvo rôznych iných zážitkov. Dnes je pre nás škola samozrejmosťou, ale nebolo to vždy tak. Vybudovať novú modernú školu nebolo nič ľahké a v tej dobe ani jednoduché. Preto je dnes, po 60-tich rokoch existencie školy, dôležité spomenúť si na jej začiatky a prejaviť tak patričnú úctu ľuďom, ktorí sa najviac zaslúžili o jej vybudovanie a zahájenie vyučovania. Poďakovať našim rodičom, učiteľom za nespočetné množstvo odpracovaných brigádnických hodín pri budovaní školy a celého školského areálu. Rozhodujúcim človekom, ktorý sa najviac zaslúžil o existenciu našej školy bol prvý riaditeľ Augustín Naďovič.

Pochádzal z Vaďoviec z maloroľníckej rodiny zo šiestich detí, kde sa aj 3. februára 1910 narodil. Ľudovú školu vychodil vo Vaďovciach a 4 triedy meštianskej školy v Starej Turej. Po skončení školy sa zaučil za strojného zámočníka vo Vrbovom. Potom pracoval ako robotník na stavbe železnice na trati Nové Mesto nad Váhom - Veselí na Morave. Ako 18-ročný začal študovať v Štátnom učiteľskom ústave v Banskej Štiavnici a štúdium ukončil maturitou v roku 1932. Jeho prvé pôsobisko bola štátna ľudová škola v Krajnom. Potom bol preložený do Kostolného - Hodulov vrch, kde pôsobil ako správca školy. V roku 1934 išiel na základnú prezenčnú službu do Bratislavy. V roku 1935 sa oženil a so svojou manželkou Jankou bývali v Kostolnom. Od roku 1940 pôsobil ako správca školy v Myjave, u Baranov. Tu pôsobili spolu s manželkou 8 rokov až do konca vojny v roku 1945. Jeho ďalšími zastávkami bol Beckov, kde pôsobil dva roky, a meštianska škola v Skalici. Ďalšou úlohou bolo založenie meštianskej školy vo Svite. Tu pôsobil od roku 1946 do roku 1947. Potom založil meštiansku školu v Sládkovičove, kde pôsobil tri roky aj ako predseda národného výboru a odborov. V roku 1950 bol preložený do Malých Stankoviec. V roku 1954 bola veľká povodeň, a tak sa rozhodol postaviť novú školu. Budova školy bola postavená podľa projektov školy v Nemšovej. Začiatok výstavby bol v októbri 1954 a za dva roky bola dokončená. Na záver uvádzam slová, ktoré napísal Augustín Naďovič:

„Snažil som sa podľa svojich síl a schopností urobiť kus užitočnej práce jak v škole, tak i vo verejnosti. Menovite vychovávať z našich detí poriadnych ľudí, aby žili v šťastí, spokojnosti a hlavne v mieri."

Prečítajme si preto spomienky niektorých učiteliek na svojho prvého riaditeľa.

(pokračovanie na ďalšej strane)

HLAS 5:Sestava 1 1.10.2016 11:24 Page 2

Môj prvý riaditeľ pán Naďovič

Spomienky na osobnosť

Riaditeľ Naďovič a žiaci

Meno **Augustín Naďovič** je pre mňa späté so školou, s novučičkou školou vo Veľkých Stankovciach, do ktorej som nastúpila mesiac po jej otvorení. Privítal ma v riaditeľni súdruh riaditeľ, statný muž s autoritatívnym hlasom - osobnosť!

Mojim príchodom nebol nadšený. Čakal staršiu, skúsenejšiu učiteľku do 1. ročníka, ktorý nemal obsadený. Keď sa dozvedel, že malé deti mám najradšej a rada to skúsim, jeho prísnosť zrazu zmizla a pokračoval v rozhovore s priateľským konštatovaním, že si určite budeme rozumieť. A do jeho odchodu na dôchodok sme si naozaj rozumeli.

Obdivovala som jeho aktivity, rozhodnosť, suverenitu, odvahu a absolútnu zásluhu na výstavbe školy (a živote obce) – veď bez školy je obec mŕtva, nežije. Podmienky, za ktorých sa učili stankovskí žiaci na štyroch rôznych miestach v dedine boli absolútne nevyhovujúce a ohrozujúce bezpečnosť detí. No v 50. rokoch vybaviť stavbu školy bolo priam nepredstaviteľné. No nie pre neho! Vybavoval ju na okrese – nedalo sa, na kraji to tiež nešlo, v Bratislave tiež nie, tak sa vybral do Prahy za prezidentom...

Školu postavil a vybavil tak, že učiteľom pripravil ideálne podmienky na prácu, aby sa žiakom mohli dokonale venovať. Ktorá škola sa mohla v danom čase pochváliť vybavenými učebňami chémie, fyziky, prírodopisu, zemepisu, matematiky s kabinetmi, dielňou, náraďovňou, perfektnou telocvičňou s kabinetom, dvoma šatňami so sprchami, pionierskou klubovňou, knižnicou, družinou, jedálňou a kuchyňou s výbornými kuchárkami?

Po hrubej úprave okolia školy nastúpili učitelia a rodičia, aby v rámci brigád doupratovali okolie. Sadili okrasné stromky a kríky, sadili sa kvety siala sa tráva. Riaditeľ bol pri týchto prácach vzorom i povzbudzovateľom. Výsledkom bola krásna škola v krásnom parku.

Bol prísny na žiakov, učiteľov, no hlavne na seba. Nezniesol povrchnú prácu, ani ulievanie, či meškanie na hodinu. Pod jeho vedením sa nám podarilo vychovať desiatky vysokoškolsky vzdelaných, usilovných a svedomitých ľudí.

Po otvorení školy bol kolektív učiteľov veľmi mladý. Bolo nás viac ako 30 a napriek tomu, že sme museli plniť i mnoho politickej mimo triednej a mimoškolskej práce, v škole bývalo veľmi veselo a radi sme do nej chodili. Nám dochádzajúcim bolo veselo už na zastávkach autobusu. Pri bráne školy nás i žiakov vítal riaditeľ Naďovič. Súčasne upozorňoval žiakov, aby si čistili topánky, aby zdravili a podobne.

Napriek tomu, že bol veľmi prísny a svojím vodcovským hlasom upozorňoval na chyby, ktorých sme sa my i žiaci dopúšťali, bol spravodlivý a chápavý, vedel nás v ťažkých situáciách podržať, pomôcť, poľutovať. Nikdy sa mi nestalo, že by som šla domov zo školy s pocitom skrivodlivosti. Iba raz na mňa nespravodlivo nakričal. Nebránila som sa vediac, že na svoj omyl určite príde sám. Na druhý deň si ma zavolal do riaditeľne a priam dojemne sa mi ospravedlňoval. Vážila som si ho ešte viac. K nám mladým sa správal nielen prísne, no i otcovsky. Často privieral oči nad vystrájaním, ktorým sme si krátili čas, my dvadsať a tridsiatnici.

Po 40. rokoch dochádzania do *„mojej školy“,* po mramorových schodoch do mojej triedy, za mojimi žiakmi mi bývalo smutno aj za rodičmi mnohokrát tiež bývalých žiakov. Nikdy som sa nechcela dať preložiť do mesta z *„mojich Stankoviec, z mojej školy“* od mojich spomienok na krásne časy svojej mladosti, keď mojim zamestnaním bol môj koníček.

Marta Perthenová, učiteľka na dôchodku

Moje spomienky na riaditeľa školy Augustína Naďoviča

V septembri r. 1966 som prišla pracovať do školy vo Veľkých Stankovciach. Na odbore školstva v Trenčíne mi pri odovzdávaní dekrétu povedali, že ma dávajú pracovať na najlepšiu školu v okrese. Bola som preto veľmi zvedavá na riaditeľa školy i celý učiteľský kolektív.

V škole ma privítal urastený, už na prvý pohľad rozhodný a suverénny muž s priamym pohľadom, ktorý na mňa hneď zapôsobil. Riaditeľ Naďovič bol prísny, ale spravodlivý k nám – učiteľom, i žiakom. Bol vzorom v práci i v starostlivosti o žiakov a školu. Pre mňa bol skutočná osobnosť. Pod jeho vedením sme naplňovali slová básnika Milana Rúfusa: „Učiteľ je kostolník, ktorý zapaľuje prvú sviečku v detskej duši.“

Keď prišiel na hospitáciu, sledoval nielen moju prácu so žiakmi, ale vždy jeho pohľad prešiel po všetkom, čo sa v triede nachádzalo a ak niečo nebolo v poriadku, okamžite poslal pre školníka, alebo mnohé veci opravili dokonca aj sám.

Riaditeľ Augustín Naďovič bol aktívny nielen v práci v škole, ale i v obci. Nielen, že jeho zásluhou bola postavená a odovzdaná v r. 1956 krásna škola, ale mal zásluhu i na neskoršom zjednotení štyroch obcí – Sedličnej, Malých Stankoviec, Veľkých Stankoviec a Rozvádz do jednej spoločnej obce s názvom Trenčianske Stankovce.

Dbal na to, aby sme sa venovali mimoškolskej práci, viedli rôzne krúžky, pripravovali kultúrne programy k rôznym výročiam a oslavám v obci. Nacvičovali sme detské divadelné hry.

Foto školy z roku 1956

HLAS 5:Sestava 1 1.10.2016 11:24 Page 3

Sám bol aktívnym členom „Speváckeho zboru Trenčianskych učiteľov", a tak, keď sa s týmto súborom dostal do Puly, hneď nadviazal družbu s jednou z tamojších škôl. A tak v júni r. 1968 k nám prišiel detský spevácky zbor z Puly a päť učiteľov. Po ukončení šk. r. 1967/68 sme aj my vyrazili na výmenný pobyt do Puly. Aj od nás šiel detský spevácky zbor, folklórny krúžok a 5 učiteľov – Augustín Naďovič, Jozef Hág, Ladislav Žiško, Eva Adamcová a ja.

I keď dvojdňová cesta s nocľahom a zastávkou v Ľubľane bola únavná, pre žiakov bol pobyt v Pule plný nezabudnuteľných zážitkov – vidieť more a môcť sa v ňom okúpať. Veľkým zážitkom bola možnosť vidieť i staroveký amfiteáter. Tieto výmenné družobné pobyty sa mali opakovať pravidelne každý rok, ale po auguste 1968 sa už nedali zopakovať.

Augustín Naďovič bol na svoj kolektív učiteľov hrdý. Žiadal odvádzať poctivú prácu, ale ak niekto z nás potreboval pomoc pri riešení akéhokoľvek problému, bol vždy ochotný pomôcť.

Všetci, ktorí sme za jeho pôsobenia na škole pracovali, veľmi radi spomíname na roky strávené v Trenčianskych Stankovciach. Na to, že sme dostali základy poctivej učiteľskej práce v krásnej škole, vo výbornom kolektíve a pod vedením nezabudnuteľnej osobnosti školy i obce, riaditeľa Augustína Naďoviča.

Pri spomienke na neho sa mi vždy vynárajú slová básnika Jána Kostru:...*„Každý deň stretnúť človeka – to stačí..."*

Ľubica Trefná – Marušincová

Učiteľský zbor

Marta Perthenová

Mária Kardošová

Ľubica Trefná – Marušincová

Predmestie Prahy

Spomienky na osobnosť

Tak toto je výrok, ktorý vošiel do dejín, prinajmenšom mojich dejín učiteľskej profesie. Ako to vlastne bolo?

V roku 1966 som z Pedagogickej fakulty UK v Trnave nastupovala na riadenú ročnú prax na ZDŠ vo Veľkých Stankovciach.

V auguste pred začiatkom školského roka 1966/67 som sa v riaditeľni školy zoznámila s riaditeľom a oznámila som, že síce tu na škole budem musieť jeden školský rok vydržať, ale rozhodne chcem v budúcnosti odísť učiť do Trenčína na niektorú strednú odbornú školu.

Čiže dala som jasne najavo, že na dedine nemienim zostať. Riaditeľ školy pán Augustín Naďovič si ma vypočul a povedal:

„Vážená pani študentka, vy nenastupujete na hocijakú dedinskú školu ale na školu, ktorá patrí medzi špičku v okrese Trenčín, na školu, ktorá je vychýrená svojimi výchovno-vzdelávacími výsledkami široko-ďaleko a teda sa dá pokojne povedať, že je predmestím Prahy." Ďalej dodal: „Ak teda dokážete túto úroveň svojou prácou dodržať, môžete zostať, ak nie, nebudeme vás potrebovať."

Bola to pre mňa veľká výzva, lebo riaditeľ školy Augustin Naďovič mal pravdu. Trinásť rokov vo vynikajúcom pedagogickom zbore, výbornou školskou jedálňou a úžasnými upratovačkami som bola formovaná do podoby učiteľky. Nikdy nezabudnem na pedagogický zbor, zvlášť na moju tútorku Anežku Herákovú, pani Husárovú, ktorá ma naučila zavárať uhorky, pani Tehlárovú, ktorá v kuchyni robila najlepšiu knedľu a v neposlednom rade na pána riaditeľa Naďoviča, ktorý bol telom i dušou spojený nielen so školou, ale aj s obcou. Bol nesmierne prísny na seba a všetkých spolupracovníkov, vyžadoval stopercentný výkon a spravodlivo odmeňoval. Nešetril hanou ani chválou.

Odchádzala som z tejto školy kvôli riaditeľovi, ktorý prišiel po p. Naďovičovi a p. Kocákovi. Prišiel a totálne nás zlomil a naša radosť z práce vymizla, nastalo napätie, strach, choroby a postupný odchod učiteľov, ktorí to nevydržali. Našťastie to skončilo skôr, než by to položilo školu na kolená, ale ja som už bola inde.

Trenčianske Stankovce sú v mojom živote na dôležitom mieste, stretávky so žiakmi po desiatkach rokov, návšteva školy, kolegýň, ktoré ešte žijú sú u mňa časté.

Takže mal pán riaditeľ pravdu – aj v Prahe by nám záviděli takúto školu.

Keď si uvedomíme, ako málo toho vieme, tak dôvera, ktorú máme vo vlastné názory je vlastne absurdná. Všetko je v ľuďoch - dobro i zlo. A jedného dňa si uvedomíš, že niektorí ľudia môžu zostať v tvojom srdci a medzi takých patrí môj prvý riaditeľ Augustín Naďovič.

Mária Kardošová

články o škole spracoval Vendelín Sedláček

HLAS 5:Sestava 1 1.10.2016 11:24 Page 4

Rekonštrukcia Spoločenského domu

Dominantnou stavbou obce je terajší Spoločenský dom. Do užívania bol daný v roku 1998 v obstarávacej hodnote 1 147 914,- Eur. Technologické možnosti vtedy použitých materiálov pri výstavbe ako i pravidelné využívanie priestorov sa časom prejavili na terajšom stave budovy. Napriek drobným opravám v predchádzajúcich rokoch je potrebné uvažovať s viacerými rekonštrukčnými prácami.

K zabezpečeniu potrebných prác bol vypracovaný projekt. Ten obsahuje rekonštrukciu fasády, strechy, hydroizolácií, vnútorných omietok, elektroinštalácie, plynoinštalácie, kúrenia, vzduchotechniky, sociálnych zariadení a s tým spojených úprav. Projekt rešpektuje dispozičné priestory objektu. Predpokladaná hodnota plánovaných rekonštrukčných prác je v súčasnosti vo výške 340 tisíc eur. Prioritným cieľom investície je zníženie energetickej náročnosti budovy. V prípade realizácie tejto investície bude potrebné súbežne riešiť i havarijný stav divadelnej techniky a ozvučenie javiska.

S cieľom minimalizovať náklady obce na chod **Spoločenského domu**, v predchádzajúcom volebnom období poslanci schválili prenájom časti budovy p. Petrovi Letkovi. Ostatné priestory boli súčasťou nájomných zmlúv už v predchádzajúcich obdobiach. Pred uzatvorením nájmu bola priemerná ročná dotácia obce na zabezpečenie činnosti SD (rozdiel medzi skutočnými výdajmi a príjmami) v hodnote 10-12 tisíc eur. V súčasnosti je hospodárenie v kladných číslach.

K problematike súvisiacej so Spoločenským domom sme oslovili súčasnú poslankyňu a bývalú starostku obce **Ing. Evu Beňovičovú**, aby nám odpovedala na naše otázky.

1. Ako hodnotíte s odstupom času rozhodnutie o prenájme budovy SD?

„Spoločenský dom v našej obci je skutočne jej novodobou dominantou. Jeho stavba sa „rodila" za veľmi zložitých spoločenských a ekonomických pomerov. Ťažko, ale zvládli sme to. Bola určená pre široké využitie občanov Stankoviec - ako sú služby, kultúra, spoločenské udalosti. Z môjho pohľadu objekty stavané s takýmto zámerom nie je možné prehodnocovať rýdzo ekonomicky. Do hodnotenia patrí i spokojnosť a naplnenie účelu, za ktorým bol SD postavený. Myslím, že za daných okolností rozhodnutie dať do prenájmu časť Spoločenského domu bolo správne. Úlohou obce je vytvárať podmienky a to sme spravili.

Často si kladiem otázku ako zabezpečiť využitie Spoločenského domu pre kultúrny a spoločenský život v obci ku spokojnosti nás všetkých. A budem na ňu hľadať odpoveď."

Otázka poslancovi

2. Stavebná komisia odporúča realizáciu rekonštrukčných prác na Spoločenskom dome. Myslíte si, že daná investícia by mala mať prioritu v investičných zámeroch obce pre rok 2017?

„Spoločenský dom si po takmer 20 rokoch svojej existencie pýta svoje. Plánovaná investícia rekonštrukcie SD z hľadiska technického stavu budovy je nevyhnutná a patrí z môjho pohľadu medzi investičné priority v roku 2017.

Rada by som však samotné rozhodnutie, nakoľko sa jedná o veľkú investíciu, podrobila ekonomickej a technickej analýze, prípadné rozhodnutie rozdelila na dve časti. Nie som celkom presvedčená o nevyhnutnosti komplexnej rekonštrukcie naraz z dôvodu potreby investícii aj do iných oblastí majetku obce, prípadne nových investícií."

spracoval Jozef Kadák

Stankovce a investície

Zaujalo nás

Našincovi sa to už ani nezdá, no každý návštevník či okoloidúci to vždy pripomenie: „U vás sa stále niečo robí, stavia, investuje...!" Ak si tento fakt či poznatok rozoberieme bližšie, potvrdí sa nám skutočnosť zrejmá na prvý pohľad. Stankovce ako obec sú z pohľadu investorov a záujemcov o investície zaujímavou lokalitou.

Rozoberať, či investuje súkromný občan do rekonštrukcie nadobudnutého domu či novostavby domu. Alebo investuje súkromná spoločnosť do svojho sídla, prevádzky či výrobnej haly. Alebo investuje obec do infraštruktúry či iného. To rozoberať nechcem. V konečnom dôsledku všetko dotvára tvár obce. Najmä však napĺňa obecnú pokladnicu vo forme rôznych príspevkov a daní. Tým vlastne napomáhajú všetci k ďalšiemu rozvoju Stankoviec.

To, čo sa deje v oboch našich priemyselných parkoch, v bytovej výstavbe v Sedličnej, vo výstavbe rodinných domov po celej obci či rekonštrukcii budov, hovorí o dobrých podmienkach k životu, podnikaniu v nej. No hovorí aj o záväzkoch obce voči svojim obyvateľom či daňovým rezidentom.

O to viac je nutné hovoriť o tom, že obec musí v správnom čase vyhodnotiť fakty o investíciách do jej majetku a infraštruktúry, ktorú vyššie uvedení užívajú a využívajú.

Dnes sa všetko točí okolo súkromných financií. Investori produkujú prostredníctvom výsledkov svojich spoločností a ekonomických možností nové a nové prevádzky, ľudia investujú získané peniaze do domovov, bytov, domov. V konečnom dôsledku všetci spoločne prostredníctvom súkromného sektoru napĺňajú cez dane obecný rozpočet. Ten by mal slúžiť v spätnej väzbe tak, aby prinášal úžitok a prospech všetkým.

Viem, že sa v našej obci pripravuje množstvo ďalších projektov. A viem, že aj obec pripravuje prostredníctvom svojho starostu a ľudí z vedenia obce investície do infraštruktúry a majetku obce, teda pre nás všetkých. To, že niektoré prípravy trvajú dlhšie, ako by možno bolo očakávané, je len a len v problematickom zákone o verejnom obstarávaní či zdĺhavom procese schvaľovania projektov cez agentúry s eurofondami. Chce to trpezlivosť a v správnom čase rozhodnutie.

Ako občan vítam každú iniciatívu. Vážim si každého, kto prináša do našej obce investíciu, každého kto investuje svoj rozum, čas, prostriedky a zdravý risk do projektov. Úspešné prežijú a máme z nich úžitok všetci, aj keď si to nechceme alebo nevieme uvedomiť. Skôr či neskôr to čas potvrdí.

Tak si osobne myslím, že nastáva pomaličky doba, keď sa treba začať zaoberať myšlienkou o vytvorení nových stavebných obvodov pre výstavbu rodinných domov. Nemyslím si však, že by to mala byť parketa obce, skôr možno nájsť partnera k tejto investícii. Obec nemá kapacity na zvládnutie takejto agendy.

Rovnako si myslím, že je čas sa vrátiť opäť k niektorým projektom, ktoré tu rezonovali v nedávnej dobe. Je polčas volebného obdobia a nie všetko sa dá zvládnuť v tomto čase. Treba už rozmýšľať čo a ako ďalej. Myslím si, že je treba prehodnotiť postoj verejnosti k nim. Myslím, že obec by bola s nimi zaujímavejšia. Hovorím o penzióne pre dôchodcov, krematóriu, ZOO s relaxačnou zónou, centrálnej zóne obce a podobných investíciách. Netreba sa toho báť. Len s rozumnou mierou poznania a mierou hodnoty, čo projekt obci prinesie, využiť rozum, prostriedky a zdravý risk investorov.

A treba investorom dôverovať. Veď bez nich by tu nebolo ani to, čo máme a z čoho táto obec žije. Pre nás všetkých.

Dušan Pevný

HLAS 5:Sestava 1 1.10.2016 11:24 Page 5

PRORECO s.r.o.

Firmy u nás

Spoločnosť PRORECO bola založená v roku 1999 so zameraním na realizáciu priemyselných podláh. Založil ju Ing. Martin Holenda a Rudolf Zimen, ktorí doteraz pôsobia na postoch konateľov spoločnosti a zastrešujú kľúčové pozície vo vedení spoločnosti a samotnej výrobe.

Od svojho vzniku až po súčasnosť bolo základnou filozofiou firmy dodávať **priemyselné podlahy komplexne** - od návrhu vhodnej technológie, cez realizáciu, až po zabezpečenie servisu používaných podláh. Výrobný program je rozdelený na dve základné oblasti. Prvou je realizácia betónových konštrukcií priemyselných podláh a druhou realizácia širokej škály povrchových úprav – takzvané liate podlahy. Spoločnosť začínala od nuly v roku 1999. Štartovacím pôsobiskom boli prenajaté priestory v budove SOŠ TN Pod Sokolicami v Trenčíne. Po piatich rokoch sa spoločnosť presťahovala do ďalších, síce podstatne väčších, ale opäť prenajatých priestorov v Trenčíne - Orechovom, kde pôsobila ďalších takmer 11 rokov.

Od začiatku bolo základným cieľom firmy poskytnúť zákazníkovi optimálne riešenie priemyselnej podlahy zrealizované v najvyššom štandarde kvality. Tento cieľ sme sa snažili dosiahnuť kvalitným a stabilným ľudským potenciálom a zaobstaraním najmodernejšieho strojného a technologického vybavenia. Už v roku 2001 sme vďaka tomu realizovali podlahy v spoločnosti Volkswagen a naň naviazanom priemyselnom parku. Najvýznamnejším krokom pri budovaní spoločnosti v jej počiatkoch bolo zakúpenie technológie **LaserScreed** (laserom navádzané zariadenie na zarovnanie a zavibrovanie betónovej zmesi), ktorým sme disponovali ako jediní na Slovensku. Nasledovala technológia **Topping Spreader** (zariadenie na aplikáciu sypaných povrchových úprav betónových podlahových konštrukcií). Obrovská investícia mladej spoločnosti do špeciálneho vybavenia sa postupom času ukázala ako tá najsprávnejšia voľba. Vďaka týmto strojom sa denná produkcia firmy vyšplhala až na 5.000 m2 betónových, strojne hladených podláh denne. V súčasnosti disponujeme tromi strojmi **LaserScreed** a jedným strojom **Topping Spreader**.

Kvalitné strojné vybavenie, stabilný ľudský potenciál, spolupráca s poprednými svetovými výrobcami stavebnej chémie a stavebných technológií, a hlavne odhodlanie majiteľov firmy boli faktory, vďaka ktorým sa spoločnosť prepracovala na pozíciu lídra v realizácii priemyselných podláh. Našimi zákazníkmi sú najmä spoločnosti z oblasti automobilového priemyslu (KIA, Hyundai, Volkswagen, Bridgestone, Continental, Hella...), logistiky (ProLogis, Goodman, DHL, Verdion, Hopi...), farmaceutického priemyslu (TEVA, Zentiva, Mylan...), potravinárskeho priemyslu (Mrva&Stanko, MECOM, Urpiner...) a mnohých ďalších výrobných závodov po celom Slovensku, Čechách, Maďarsku, Rumunsku, Dánsku, Švédsku, či Taliansku.

PRORECO

Priemyselné podlahy komplexne

K dnešnému dňu celkový objem zrealizovaných podláh už prekročil číslo 6 miliónov m2.

V roku 2016 bolo dobudované nové sídlo spoločnosti v priemyselnom parku **Trenčianskych Stankoviec**. Budova šitá na mieru, s výrazne industriálne pôsobiacim interiérom, priniesla okrem atraktívnych pracovných priestorov pre zamestnancov aj podstatne lepšie manipulačné, skladovacie či parkovacie priestory. Oveľa lepší prístup z diaľnice uvítali tiež dodávatelia a odberatelia firmy.

V súčasnosti spoločnosť zamestnáva 38 ľudí, no svojou činnosťou priamo vytvára pracovné príležitosti pre ďalších cca. 80 ľudí. Snahou spoločnosti je vnášať kvalitu nielen do realizácie podláh, ale tiež do samotného procesu zamestnávania, čím podporuje kvalitatívnu úroveň zamestnávania na Slovensku. Aktívne sa tiež podieľa na podpore športových a kultúrnych podujatí v regióne.

spracovali zástupcovia spoločnosti PRORECO s.r.o.

Slová sa nám minuli, na skutky sme leniví

Môj názor

Každý z nás by si v roku 2016, kedy za sebou máme rôzne rozpady, boje, krízy, objavy, predstavoval život, ktorý sa bude uberať veľmi pozitívnym smerom. No ak by sme si položili otázku: ,,Žijeme život podľa našich predstáv...?" , častá odpoveď by bola: „Nie..."

Rozhovory medzi ľuďmi vystriedali televízne správy, zážitky zase videozáznam. Ľudia sa spoznávajú na základe fotografií a sociálnych sietí. Svoj osobný čas vieme premrhať rozoberaním života iných. **Viac *„jedlom"* kŕmime instagram ako seba**. Politici, ktorí majú byť vzorom pre dnešnú mládež, len ukazujú, že sú odstrašujúcim príkladom. Reálne skutky a pomoc pre druhých už zrejme nemajú vo svojom dokonalom scenári. Demokracia upadá, akoby sme sa vrátili do roku 1946, kedy obyčajný človek nemohol ani slobodne myslieť.

Azda je zakázané prejaviť svoje myšlienky? Žijeme v stereotype a vo falošnom pohodlí, ktoré nám bude dopriate za nízky úrok do 24 hodín. Len preto, lebo musíme byť rýchlejší ako ten druhý. **Mladým ľuďom je spoločnosť tým najhorším vzorom. V baroch sa spoliehajú na svoj výzor a plné peňaženky zásluhou rodičov viac ako na slová, ktoré by polichotili. Skutky, ktoré by zahriali.** Muž žene už zabudol vyznať lásku a darovať srdce. A žena zase nevie čakať na toho „pravého" a namiesto srdca vezme luxus.

Rebélia upadá na cigarety v 13-tich, alkohol v 14-tich. Svoje sny nemáme, lákajú nás sny a túžby iných. Žijeme iba v piatok až nedeľu. Od pondelka do štvrtku sme v letovom režime a bez rannej kávy a „ibalginu" v kabelke by sme nepreživili. Prečo všetok svoj krátky čas sme ochotní minúť na uspokojenie nároku iných a nie seba? Náš svet je otočený naruby a je len na nás vrátiť ho späť. Nezaoberajme sa virtuálnym svetom príliš, aby sme popri tom nezabudli na ten súčasný, ktorý je oveľa krajší. Nemôžeš sa hnevať na celý svet, ak si nešťastný.

Šťastie je ako vták, ktorý lieta nad nami. Ak sa mu páčime, na chvíľku pri nás pristane, ale potom opäť odletí priniesť šťastie druhým. Veď život je tak krásny, zložený z maličkostí. Nemajme strach byť sami sebou, prejaviť svoje city, slobodne myslieť a zostarnúť skôr, ako sa veľká ručička dotkne malej. A pokiaľ nevieme, prečo mnoho ľudí nedosiahlo v živote to, čo chcelo, bolo to tým, že keď im šťastie zaklopalo na dvere, oni boli v záhrade a hľadali štvorlístky.

Dominika Mojžišová

HLAS 5:Sestava 1 1.10.2016 11:24 Page 6

Pani Milka z „Priemyslu"

Legendy obchodu

V našej redakcii už pred nejakým časom zavanula nová myšlienka - predstaviť známe tváre nedávnej minulosti, bez ktorých sme si nevedeli život v obci ani len predstaviť. Začali sme v minulom čísle článkom o pánovi Kmeťovi. No jednými zo zásadných postáv boli naše známe stankovské tetičky predavačky z obchodov či tetičky krčmárky. Celý pripravovaný seriál sme nazvali „Legendy obchodu".

Začneme hneď spomienkami na predajňu Priemyselný tovar vo Veľkých Stankovciach a jej neodmysliteľnú predavačku - *„legendu"* **Milku Hajtúnovú**, mamu pani Evy Beňovičovej, ktorá sa s nami podelila v spomienkach na jej obchodnícke časy.

Keď ste sa v minulosti vybrali na nákup do obchodu vo Veľkých Stankovciach, nikto nepovedal - idem do priemyslu, ale idem *„Milke"*. V širokom okolí jej asi nik inak nepovedal. Stala sa symbolom predajne, kde ste našli všetko. Od maličkých školských potrieb, drogérie, prachov na pranie až po prvé automatické práčky, televízory, sporáky, priemyselné hnojivá, železo....

Zákazníci si mnohokrát kládli otázku: *„Ako si to všetko pamätá? Od malého klinčeka až po tie najväčšie a najťažšie, vie, kde má siahnuť."*

Široký sortiment a ochota predaja slúžila nielen Stankovčanom, ale aj širokému okoliu. Ak nebol tovar momentálne v sklade, s budúcim dovozom tovaru určite prišiel.

Ak náhodou doma niečo súrne chýbalo, nehľadela na voľno, či sviatok, utekala do obchodu ku spokojnosti zákazníka. Neverili by ste, ale vždy len pešo. Takto našliapala za tie roky cestou do obchodu a naspäť stovky kilometrov.

Dnes patrí pani Milka k deviatim najstarším občanom našej obce.

Ako sama pani Milka hovorí: *„Začínala som v roku 1948 ako predavačka Na Brodku. Po vybudovaní a otvorení predajne vo Veľkých Stankovciach som prešla robiť vedúcu predajne do Priemyselného tovaru vo Veľkých Stankovciach, kde som pracovala až do odchodu do dôchodku. V* ***„Priemysle"*** *som tak strávila 35 rokov. Prvé roky som pracovala sama. Môj pracovný deň začínal aspoň hodinu pred otvorením predajne. Najprv bolo treba vyčistiť kachle a zakúriť, potom doložiť tovar a mohla som začať predávať. Obchod sa zatváral o 18.00 hod. Tržbu som denne odvádzala na pošte, kde som chodila ako všade - pešo. Nikdy mi nenapadlo mať strach, keď som išla s peniazmi. Vtedy bola tá doba akási lepšia, čistejšia.*

Spomínam si na svoju prvú predavačku Terku Bezunkovú (vtedy Chudú). Robota nám spolu išla od ruky a mne sa už dýchalo ľahšie.

Neexistovali kalkulačky, rátala som ako stroj. A neskôr, keď som kalkulačku mohla používať,

spoľahla som sa radšej na svoju hlavu, bloček a ceruzku. Zásoby tovaru sa pravidelne dopĺňali. Chodili sme na „výber tovaru" do Piešťan, Trnavy a Topoľčian.

Žila som so svojou prácou dlhé roky. Denne som sa stretávala s ľuďmi známymi i neznámymi. Stankovčanov som poznala veľkých i malých po mene a keď som náhodou meno nevedela, poznala som ich podľa „fyzimónie".

Mala som „svoj" obchod rada a doteraz na tie neľahké časy spomínam. Na veľa vecí si už neviem spomenúť, veď mám za chvíľu deväťdesiat. Napriek tomu sa teším zo života prežitého i súčasného."

Tieto spomienky na ***„Milku z Priemyslu"*** a svoju mamu zakončila pani Eva Beňovičová jej typickou otázkou, keď ste nakupovali v obchode: *„A čo ešteé?"*

spracovali Eva Beňovičová a Dušan Pevný

Vzor pre mladé dievčatá

Mladé talenty

Patrí medzi najväčšie talenty futbalového družstva žiačok AS Trenčín. Jedenásťročná Zoja Lahká „z Priehrady" vo Veľkých Stankovciach upútala natoľko, že v klube získala cenu pre najlepšiu žiačku uplynulého roka.

Zatiaľ čo jej rovesníčky riešia dievčenské záležitosti, ona naháňa futbalovú loptu. Veľký talent dievčenského futbalu **Zoja Lahká** venuje svojej záľube takmer všetok voľný čas. Okrem futbalovej prípravy v škole chodí tri razy do týždňa na tréningy klubu AS Trenčín.

S futbalom začala už ako štvorročná doma na dvore. Neskôr, ešte ako škôlkarka, získavala prvé skúsenosti pod vedením trénera Tomáša Basilu a neskôr, už ako žiačku, ju viedol Tomáš Navrátil a Dušan Pevný. V roku 2014 skúsila šťastie v tradičnom nábore AS Trenčín a uspela. A hoci začínala s chlapcami, už onedlho ju tréneri preradili medzi dievčatá k trénerovi Andrejovi Paulínymu.

Z útočníčky sa šmahom ruky stala skvelá obrankyňa. Pod vedením rôznych kormidelníkov absolvovala množstvo turnajov. Získala viacero medailí i ocenení. Medzi tie najväčšie patrí cena v ankete **„Mladé hviezdy AS Trenčín"**, kde ju vyhodnotili ako najlepšiu hráčku v tíme dievčat. Cenu jej počas slávnostného galavečera odovzdal brankár Igor Šemrinec. Ten jej zablahoželal a povedal, aby sa pri rovnakej príležitosti stretli aj o rok.

Od septembra nastúpila do prvého ročníka na Osemročnom športovom gymnáziu v Trenčíne. V rámci školy absolvuje tréningové jednotky s chlapcami z futbalových tried dvakrát do týždňa, kde o ňu dbá tréner **Peter Číbik**. Okrem toho po vyučovaní na gymnáziu absolvuje tri razy do týždňa ďalšie tréningové dávky s dievčatami.

Je veľmi cieľavedomá. Vyslovene žije futbalom a na prácu s loptou využíva každú voľnú chvíľku. *„Mojim najobľúbenejším hráčom je Mesut Özil a klubom Arsenal Londýn,"* povedala nádejná futbalistka Zoja. O svoju futbalovú budúcnosť nemá obavy. V prvom rade sa ním chce baviť.

„Zoja patrí medzi hráčky, ktoré prístupom k tréningom aj zápasom môžu byť vzorom pre ostatné dievčatá. Futbal je pre ňu viac ako záľuba," povedal tréner **Andrej Paulíny**.

Martin Jurčo

HLAS 5:Sestava 1 1.10.2016 11:24 Page 7

Z vtáčej perspektívy

Predstavujeme vám

Milan Hrušovský je rodený Stankovčan, narodil sa v októbri 1948 vo Veľkých Stankovciach. Po tom, ako jeho rodičia postavili rodinný dom v Malých Stankovciach, sa krátko po jeho narodení presťahovali tam. Prakticky celý svoj aktívny pracovný život (cca 40 rokov) prežil v Leteckých opravovniach v Trenčíne. Najskôr ako technológ, postupom času prešiel rôznymi funkciami vo vrcholovom manažmente až po riaditeľa letiska (to podliehalo Leteckému úradu SR). V polovici roku 1989 sa stal držiteľom pilotného preukazu – *„Súkromný pilot letúňov"*.

Ako ste sa dostali k lietaniu? Čo vás k nemu viedlo?

*„Lietanie ma fascinovalo už od detstva, keď sme ako malí chlapci chodili pásť husi na „lúky". Tak sa nazývala časť Malostankovského chotára, terajší Lipského park. Ležali sme v tráve so slamou v ústach a pozorovali ako nám ponad hlavu prelietavali vtedy ešte vojenské lietadlá z **Biskupického letiska**. V duchu som si predstavoval, že v ňom sedím a riadim ho. Preskočili ma zimomriavky, prebral som sa zo sna a husi boli v „panských" repe. Bolo po ilúzii."*

Kedy sa vám táto ilúzia naplnila?

*„Tá sa mi naplnila až oveľa neskôr, v osemdesiatych rokoch, keď som už pracoval v **LOT-ke** (tak sme skrátene volali letecké opravovane). Nebolo to však celkom jednoduché. Vtedy existovala jediná inštitúcia, kde sa dalo tzv. športovo lietať a to boli aerokluby. Tie v tom čase spadali pod Zväz pre spoluprácu s armádou a prijímali predovšetkým 15-ročných chlapcov, dievčatá a preferovali tých, čo sa na stredných školách pripravovali na nejaký letecko – opravárenský odbor. Ja som si i napriek tomu podal prihlášku a po určitom čase mi vtedajší predseda aeroklubu, na moje veľmi milé prekvapenie oznámil, že som bol členskou schôdzou prijatý za člena aeroklubu. Taká bola vtedy procedúra. A tu niekde sa začali moje prvé kroky k získaniu pilotného preukazu a k splneniu sna z detstva, vidieť **Stankovce** z vtáčej perspektívy."*

Čo všetko ste museli absolvovať, aby ste mohli pilotovať lietadlo?

„Celé sa to začalo školením. Bolo treba absolvovať teoretickú prípravu z predmetov – aerodynamika, meteorológia, letecká navigácia a naučiť sa čo - to o samotných lietadlách – o konštrukcii, ovládacích prvkoch, lietadlových prvkoch, atď. Samozrejme, že nadobudnuté vedomosti bolo potrebné potvrdiť skúškou pred komisiou, ktorú tvorili leteckí inštruktori. Táto príprava bola zameraná na výcvik bezmotorového lietania. Celkový kurz bol veľmi zdĺhavý. Mne to nevyhovovalo z dôvodu pracovnej vyťaženosti a tak po dohovore s predsedom aeroklubu som bol preradený do výcviku na motorizovaný klzák (vetroň s motorom). Tento výcvik si vyžadoval znova absolvovať teo-

*retickú prípravu, ale už na vyššej úrovni a vykonať preskúšanie na Leteckom úrade SR. Celé to vyvrcholilo zdravotnou prehliadkou v Ústave leteckého zdravotníctva v Košiciach a nakoniec praktickým preskúšaním pilotáže v rámci tzv. **„Navigačného letu",** ktorý musel trvať najmenej 2,5 hodiny. Opísal som vám celý priebeh veľmi zjednodušene, v reálnom čase je to troška zložitejšie."*

Kam najďalej ste leteli?

„Ako športový pilot väčšinou lietam v rámci Slovenska. Pristál som napríklad v Humennom, vo Svidníku, Spišskej Novej Vsi, Lučenci, Nových Zámkoch, Bratislave, Poprade, na Sliači... Jedenkrát som bol v Poľsku. Pristál som na letisku v Krosne, kde letela skupina asi 35 lietadiel. Štartovali sme z letiska Ražňany pri Prešove. Miestny aeroklub vtedy organizoval letecký zraz, tak som si tam zaletel. Keďže som letel na štvormiestnom lietadle, výlet so mnou si spravili ďalší traja priatelia."

Máte zážitok, na ktorý si rád spomínate?

„Ak sa pýtaš na nejaký zážitok, ktorý mi utkvel v pamäti, tak to bol nepochybne ten, keď môj inštruktor definitívne rozhodol, že si môžem sadnúť do lietadla sám a absolvovať svoj prvý „sólo let". A potom, keď som s lietadlom sám odletel a sám pristál."

spracovala Monika Pevná

Ani Hrabal nevymyslel lepšie

Príbeh

V našom chotári to v minulosti po lúkach, pasienkoch či remízach (teda tzv. skladoch) žilo čulým ruchom a pri vychádzkach za prácou pri zbere ovocia, kosení sena, či inej podobnej činnosti sa ľudia stretávali a prehodili vždy pár slov.

My sme s našim dedom a otcom pravidelne v lete chodievali po zber dobrôt od našich včelstiev, do úľov, pri ktorých sme si vždy dali potrebnú výstroj s maskami na tvár proti žihadlám. V takomto prestrojení a s maskou na hlave som si vždy pripadal ako v skafandri, lebo Gagarina, Leonova, Tereškovovú či neskôr Armstronga či Cernana sme mali plné hlavy a fantazírovali.

Jasné, že nás to ako decká dlho nebavilo a tak sme „brúsili" po okolitých skladoch a lúkach. V jednom momente som zbadal niečo, čo mám doteraz pred očami. Mohol by som povedať, samozrejme po veľa rokoch a po videní sfilmovaných Hrabalových poviedok so skvelými českými hercami, že to veru ani tento pán majster romantických a baladických slov nikdy nenapísal. No poviem iba to, že som skoro od údivu onemel.

Na jednom zo skladov, v jeho šikmej časti, ležali známi a veľkí rozdávači osobitého humoru, rozvadskí bratia. Bolo teplo, ležali v takej tôni, pod konármi stromov, z času na čas potiahli za konár a do niečoho zahryzli. To nám nedalo pokoj a tak sme s bratmi „kukli" bližšie. Potichu sme sa priblížili a úsmev nám zamrzol na tvári.

Páni bratia mali priviazané špagáty o konáre. Na jednom konci klobásky, na druhom špagát blízko ruky, na jednom kusisko chleba a znovu špagát po ruke. Ako tak ležali a oddychovali, z času na čas zatiahli za špagát a z neba sa im do papuľky zniesla dobrota v podaní klobásky či chleba. Takto pokračovali, oddychovali, odhrýzali a občas zapili nejakým mokom.

Neuveriteľná chvíľa romantiky zaplavila našu dušu, bol to obrázok ako z filmu doteraz nevideného. Nápad, ktorý žiadni scenáristi nevymyslia. To zrežíroval sám život a mám tú scénu pred očami doteraz. Pán Hrabal, to ste mali vidieť, možno by Hrušinský s Kopeckým vo vašich filmoch nič podobného nezahrali...

Dušan Pevný

HLAS 5:Sestava 1 1.10.2016 11:24 Page 8

Obnovená tradícia

Športová udalosť

Po dlhých desiatich rokoch sa uskutočnil na umelej tráve v Oddychovom centre našej obce futbalový zápas „Ženatí – Slobodní". Pôvodný začiatok stretnutia určený na 15:00 hod sa neustále posúval, pretože slobodní neboli v dostatočnom počte pripravení na zápas (asi ešte dospávali piatkovú diskotéku).

V predzápase bola vyraďovacia súťaž v kopaní jedenástok. Kopali len prítomné fanúšičky, ktoré sa za svoje umenie rozhodne hanbiť nemusia.

Ženatí sa poctivo pripravovali ako za svojich mladých čias. Bohužiaľ, pri rozcvičke sa zranil najnebezpečnejší hráč ženatých. Vynikajúce falošné krídlo, ktorý pri prvom dotyku s loptou predviedol excelentný „lufter", si natrhol sval, trvalo poškodil umelú trávu a ozdobil sa monoklom. Prítomní záchranári už len konštatovali šesťmesačnú PN.

Na umelej tráve videli diváci určite najbojovnejší zápas celej sezóny. Hráči ich počas celého stretnutia držali v napätí svojimi futbalovými fintami a neuveriteľnými kombináciami. Barcelonský, už okukaný systém **tiki-taka** neuveriteľne vylepšili a divákom predvádzali svoj vylepšený **tiki-tiki**. Prítomní svoje nadšenie zo zápasu dávali najavo štartovaním mexických vĺn, z ktorých však ani jedna neobišla štadión. Svojím neustálym povzbudzovaním a radami hnali hráčov do agresívnych tvrdých súbojov vediac, že k dispozícii je početný štáb ošetrovateliek a rýchla zdravotnícka pomoc s najnovším vybavením. Zásahy zdravotníckej služby boli veľmi profesionálne a hlavne žiadané hráčmi oboch mužstiev. Najviac pomáhali obstreky (**pivo - borovička** alebo **borovička - borovička**).

Priebeh zápasu mali pod kontrolu jednoznačne ženatí, ktorí boli lepší vo všetkých ukazovateľoch. Strely na bránu 15:2, vedľa brány 1:15 , držanie lopty 60:40, ofsajdy rozhodca pískal len ženatým. Desať minút pred koncom zápasu bol stav 5:2 pre ženatých, ktorí hrali svoj obľúbený systém (prešovský betón – odkopni, kde si otočený), no potom sa začali diať veci. Rozhodca nezvládal enormný tlak zo strany materiálne dobre disponovaných slobodných a dopúšťal sa verdiktov, ktoré jednoznačne ovplyvnili výsledok zápasu. Uznal dve strely slobodných vedľa brány za regulárne góly a vymyslenou penaltou pomohol slobodným dotiahnuť stav stretnutia na konečných 5:5.

Vo vzájomnom penaltovom rozstrele bol **hrdinom zápasu brankár slobodných**, ktorý vyrazil úvodnú penaltu ženatých svojím najcitlivejším miestom, za hrozného nárekua v bolestiach sa zvíjal na trávniku. Táto udalosť tak rozhodila ženatých, že v súboji penált prehrali 2:5.

Záverečné hodnotenie zápasu prebehlo na pozápasovej tlačovej konferencii za účasti širokej verejnosti, funkcionárov a hráčov oboch mužstiev pri fantastickom guláši, heligónkach a za speváckeho vystúpenia už aj hlasovo stabilizovaného brankára slobodných. Dúfajme, že sa podarilo obnoviť tradíciu týchto populárnych stretnutí a budúci ročník sa vydarí minimálne tak ako tento.

Vendelín Sedláček

Redakcia HLAS

Texty sú zverejnené v pôvodnej verzii autorov bez úprav.
Podnety občanov možno zasielať na e-mailovú adresu: hlas.stankovce@gmail.com.

Noviny pripravili: Ing. Martin Jurčo, Gabriel Kadák, Bc. Monika Pevná, Ing. Jozef Kadák, Bc. Lenka Ďurišová, Bc. Radovan Siva, Dušan Pevný, Ing. Štefan Šmatlák, Tomáš Sliva, Slavo Tomík, Ing. Vendelín Sedláček, Dominika Mojžišová, Mgr. Vlasta Pevná - korektúry.
Grafická úprava: Jano Kukučka, Tlač: Tising, spol. s r. o., Odborárska 3, 915 01 Nové Mesto nad Váhom. Náklad: 1000 ks. Periodicita vydania: 6x ročne
Zapísané v Zozname periodickej tlače Ministerstva kultúry SR pod číslom: MK – EV 5100/15.
Vydavateľ: Dušan Pevný, Rozvadze 501, 913 11 Trenčianske Stankovce